

Natis 12.000. Stajerc stane za celo leto samo 60 krajcarjev.

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuj
v gledališkem posloju.

Stajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Sestavki dobrodošli.

Bokopisi se ne vračajo in se morajo
najdalje do ponedeljka pred izdajo do-
tčne številke vpsolati.

Stajerc.

Posamezna številka velja v Ptuj za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Pri odjemanju več ko 10 števk pri-
meren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zni-
žana cena.

Stev. 12.

V Ptuj v nedeljo dne 16. junija 1901.

II. letnik.

Odgovor „Gospodarju“ zaradi 20.000 K.

Lansko leto sklenil je ptujski občinski odbor poslati župana Orniga v Gradec k cesarskemu namestniku in na Dunaj k ministrom s prošnjo, naj bi se za tiste mestne posestnike, ki imajo svoje vinograde v Halozah in ki potrebujejo denar, dovolilo 40.000 K. brezobrestnega posojila. Gospodje pri ptuj-skem občinskem odboru so rekli: vlada ima denarja dovolj, zakaj ne bi tudi nekaj za naše vinograde dala; ona ima milijone za druge dežele, toraj zamore tudi za Spodnje Štajersko 40.000 kron več v račun po-staviti. Tako se je toraj zgodilo, da se je ptujski župan odpeljal z vlakom najprvo k namestniku v Gradec in potem k ministrom na Dunaj. Ko pa je on pred te visoke gospode prišel in jim žalostni po-ložaj vinogradnikov razložil, moral je kot poštenjak povedati, da se kmetom še veliko slabši godi kot ljudem v mestu. In končno je čisto pozabil, da je on le župan mesta Ptuja in rekel: Ako daste kaj mestjanom, potem dajte denarja tudi kmetom, ker oni si nemorejo prav nič pomagati, oni nimajo ne denarja ne kredita. Dalje je prosil, naj se kmetom, ako se jim par goldinarjev da, se ne bo kar na njegovo posestvo intabuliralo, ker bi prav šele potem kredit

zgubili. In gospod Ornig je tako dolgo prosil in govo-ril, da je vlada tudi za kmete 20.000 kron brez in-tabulacije dala. Bilo pa je nekaj ljudi v Ptuj, ki so se čez Orniga jezili ter rekli: kaj pa grejo našemu žu-panu mar kmetje? on je naš župan, ne pa župan kmetov! No, sedaj pa psuje „Gospodar“ in „Domo-vina“, da je 4000 Ptujčanov, ki itak imajo dosti denarja, dobilo 20.000 kron, 48.000 ubogih kmetov v Halozah pa tudi samo 20.000 kron. — To je vsekakor krivično in žalostno. Ali, kdo pa je kriv? So krivi Ptujčani? Je-li kriv g. Ornig? Gotovo ne! Pač pa naši poslanci, oni so krivi! Ako bi se bili gospodje hofrat Ploj, dr. Jurtela, Žičkar . t. d. tudi v Gradec in na Dunaj peljali in tam prosili kakor župan Ornig, potem nebi kmetje samo 20.000 kron, ampak 200.000 kron dobili, in ko bi ne bil g. Ornig župan mesta Ptuja, ampak da bi on bil zastopnik kmetov, bi gotovo tako dolgo ne od-jenjal, da bi 200.000 kron za kmete izprosili. Ali, tako so mu pa gospodje v ministrstvu rekli: Ljubi gospod župan! saj ni mogoče, da bi se kmetom v Halozah tako slabo godilo kakor pravite Vi, kajti, če bi to res bilo, bi bili gospodje dr. Jurtela, Gre-grec, gotovo že k nam prišli in prosili. Ako bi tedaj časniki pošteni bili in bi kmeta namenoma ne hoteli

Konsumna društva, njihov začetek in konec.

Priznanišjevanja starega zapeljanega štajerskega kmeta o konsumnih društvih.

Kako srečni so ljudje, ki niso šli na limanice, to so pred dvema letoma po več krajih ustanovljali konsumna društva. Vabili so tačas v nekterih krajih kakor blazni v konsumno društvo; pa kolikim se je naj že odprla mrena — kakor Tobiji.

Kaj je konsumno društvo?

Konsumno društvo je naprava, po kateri boš ti in drugega plačal.

Tako sem jaz že za druge plačal; bil sem zapeljan v praznih obljubah, zatoraj vas moram pa svariti.

Poslušajte mojo žalostno prigodbo v tem oziru!

Ko je bil moj prijatelj v zadregah me je prosil, da bi mu podpisal menjico (ali beksel) da bi 600 gl. posojila dobil. Bal sem se zmirom za drugega porok ali kako menjico podpisati, ker sem že slišal ve-

liko svarilnih prigodb o poročtvu in o menjicah. Zato sem se branil, pa končno sem vendar prijatelju to dobroto storil, ko mi je prijatelj zagotovil, da bo na zapadni dan pošteno plačal in ko sem tudi podpis mojega prebrisanega sosedu na menjici videl. A kaj se je zgodilo? Moj ljubi prijatelj ni plačal, tudi ne moj zviti sosed, ki je bil za poroka podpisan, pa je bil zelo zadolžen, kakor sem še le pri tej priliki zvedel. Prijeli so mene in moral sem v treh dneh 600 gol-dinarjev in stroške plačati, in hitro živino pod ceno prodati, da sem se rešil rubeža. Svojega denarja ne bom nikoli več videl.

Solze sem prelival same žalosti, ker sem se ve-liko let ubijal iz ženo in otroci tako težko nekaj pre-moženja pripravil. Pa vsa žalost mi ni nič pomagala, samo izpametovala me je popolnoma. Kmet ima le malo pravih, odkritih prijateljev; tisti, ki so najbolj sladki, so najbolj nevarni in navadno najhujši njegovi sovražniki.

nalagati, morali bi mesto psovati, kmetu povedati: Zapodite hofrata Ploja v kraj in izvolite na njegovo mesto svojim zastopnikom g. Orniga ker, če bi bil Ornig zastopnik ptujskih kmetov, potem bi še desetkrat bolj delal in uspehe dosegel, kakor pa sedaj kot mestni župan.

Vojna v Južni Afriki.

Iz bojišča prihajajo vedno resnejše vesti. Poroča se, da se Angležem sedaj najhuje godi, ker se Buri ne le krepko branijo, ampak začeli so Angleže sami napadati, ter jih v par bitkah potolkli in jim topove pobrali. Angleški tepeni polkovnik Dixon poroča: V bitki pri Vlaktefonteinu je bilo 1450 Angležev s 7 topovi. Čete so se umikale proti Vlaktefonteinu, ko je začel skriti sovražnik nanadoma streljati na zadnje čete. Te so imele 530 mož in 2 topa. Buri so se najprej polastili topov, a potem so dobili Angleži pomoč, ter so pregnali sovražnike. Angleži so imeli 6 častnikov in 51 mož ubitih, 6 častnikov in 155 mož ranjenih, 1 častnika in 7 mož so Buri ujeli. Buri so izgubili 41 mož, — Med 25. aprilom in 2. majem pa se vršila blizu Pretorije še druga, za Angleže nesrečna bitka, o kateri se je izvedelo natančno šele sedaj. Angleže sta zmagala Beyers in Breitenbach, ujela 600 mož in vzela 6 topov. Tudi v Zwartkopsu so bili tepeni Angleži.

Nek časnik piše: Zadnji „pepel vojne.“ kakor imenujejo optimisti, je iznova vzplamtel v strašen požar. Kitchener, to je angleške vojske poveljnik je tega brezuspešnega bojevanja sit. On pravi, da se mu najpošlje toliko novega sposobnega vojaštva, da zamore hitro narediti konec vojni ali pa da se pusti Burom popolna neodvisnost, ker tega cincanja je že do grla sit, zlasti radi tega, ker sprevidi, da s svojimi bolnimi in nepokornimi četami junaškim za svobodo in domovino se borečim Burom ne more biti kos, marveč da utegne istim danes ali jutri podleči. Ker pa angleška vlada prvi zahtevi ne more ugoditi, ker vo-

jaštva nima, drugi pa noče, ker jej brani sebičradi tega utegne Kitchenerja kmalu nadomeščati novi vrhovni poveljnik. Preko Kapa se poroča, da v gorovju Zuur zbranih mnogo burskih čet, ki se organizujejo in vežbajo.

Listi se sedaj najbolj zanimajo za namen, ki ima poset gospe Botha, ki je prišla 12. t. m. h. kemu predsedniku Krügerju u Haag. „Daily Express“ trdi, da prinese gospa seboj načrte svojega soglasja za splošno kapitulacijo Burom. Gospejin spremljevalnik Fischer pa je izjavil nekemu dopisniku, da pride gospa Botha radi svojega zdravja, da pooblastil in docela privatno. Vendar bo delala govoriti pri Krügerju na to, da se sklene mir čim preje. Časopis „W. Dispatch“ pa ve celo, da sta sklenila Kitchener in Botha predzadnjo sredo v Standertonu pogajanjih provizoren mir. Gospa Botha je bila Chamberlainu, Robertsu in vojnem ministru. Tu Milnerjem se snide. Prorokuje se torej, da se v bližnjem časih že sklene mir.

Razne stvari.

Lastno hčer zadavil, sežgal in njeno meso jedel. — Vojna sodba dne 11. maja proti morilcema, zakonodajalcema Franc in Marija Bratuša iz Majšperga pri Ptuj. nesla je strašanske, mozegpretresujoče zločinstvo dan. Sedaj živeti svet v Avstriji kaj tako grozovito še ni doživel. Zaradi pomankanja prostora, ni mogoče o tem, več kot zverinskem dejanju vse drobnosti navesti. — Kar se obtožbe proti tem zločincema tiče, smo že v eni prejšnjih številkih deloma pojasnili. — Zatoženec viničar Franc Bratuš je star 40, njegova žena Marija 50 let. Iz tega zakona rodili so se trije otroci, od katerih starejša hčer Marija Bratuša, rojena 24. maja 1888. leta, je bila žrtenjenega zločina. Ta deklica je v svoji, pa tudi otročji nerazsodnosti lanske leto na velikonočni deljek v nekem votlem kostanjevem drevesu sodeljatelj Marije Mencinger zakurila ogenj, vsled katerega je

premoženje. — Zakaj pa si take skrbi brez potrebe za druge nakopati?

Gotovo je, da se kmetu slabo godi, a ravno to se ne sme podati v tako nevarna podjetja, lažno verno verjeti take prazne obljube, da se bo plačilo ki stane 20 krajcarjev dobilo pri konsumnem društvu po 8 krajcarjev, sol za 2 krajcarja ceneje, namreč 9 krajcarjev in da se mu bo konec leta izplačalo dobička 20 do 30 goldinarjev.

Dosihmal še ni nobeden toliko krajcarjev pri konsumnem društvu videl, kolikor so mu obetali goldinarjev. Nekateri so bogastvo pričakovali in mislili, bo denar pri okni priletel, ali — žali Bog — g. fali so se!

Te obljube so se le storile, da bi ljudi k privabili, zdaj pa vsakega greva, da je pristopil, že udje večidel izstopajo. Navadno kupijo za 10 goldinarjev blaga, za toliko, kolikor so vstopili

Zatoraj mislim, da je moja dolžnost, vam, ljubi kmetje in prijatelji svoje misli o konsumnem društvu razložiti in vas srčno svariti, kajti nevarnost je velika. Nekatera konsumna društva so že konkurs napravila, prišla na kant ali na boben, druga pa še gotovo zadene ista usoda.

Veseli so le tisti udje konsumnih društev, ki nič nimajo. Pa gorje premožnim posestnikom, ki so zdaj udje, kajti oni morajo biti za slabe plačnike porok, in to ne samo s svojo stopnino po 10, 5 ali 2 goldinarja, ampak s celim svojim premoženjem morajo eden za drugega dobro stati.

Nesramno je, da niso tisti, ki so ljudi v konsumno društvo lovili, nikoli pojasnili grozovite dolžnosti in nevarnosti, v katero se podajo udje. Ljudje so se dali pregovoriti in so bili tako zmešani, kakor da bi omotnilo dobili, drugače ne bi bilo mogoče, da bi si zavoljo drugih nalagali tako velike dolžnosti in odgovornosti, ko na tak način lahko spravijo svojo rodovino ob vse

hiša v veliki nevarnosti. Ker se je deklica zbala kazni, ni šla več domov, ampak se potepala pri raznih sosednih kmečkih ljudeh. Neka soseda, pri kateri je deklica med tem služila, poslala jo je 29. aprila domov po svojo delavsko knjižico. Deklice pa ni bilo več nazaj, pač pa sta jo kamnosek Janc in Marjeta Melanik videla 6. maja l. l. blizu njenega poslopja okoli tavati. Že 26. aprila oglasil se je oče deklice pri žandarmerijskem stražovodji na Ptujski Gori in naznanil, da se je njegova hčer zgubila. Ptujsko okr. glavarstvo dalo je vsled tega naznila, deklico iskati. Meseca junija bralo se je v časniku, da se je neka okoli 12 let stara deklica našla v neki viničariji pri Špilfeldu mrtva, se obducirala in pokopala, na kar je šel Bratuša tje, rekel, da je to njegov otrok in vzel ono obleko seboj. Letos, šele v marcu se je dognalo, da je tista v Špilfeldu najdena deklica bila drugih starišev, ki je vsled sumljivih razmer našla smrt. Ker je žandarm od Sv. Trojice pri Sv. Lenartu vedel, da je Bratuša obleko one deklice seboj vzel, naročil je žandarmeriji na Ptujski Gori, naj se Bratušu ona obleka odvzame. Stvar začela se je torej na novo raziskovati. Žandarm Leskovar iz Ptujске Gore podal se je v hišo Bratuša, vzel ono obleko in jo poslal sodniji v sv. Lenart, kjer se je ob enem mati, v Špilfeldu mrtvo najdene deklice v preiskovalnem zaporu nahajala in ki je priznala, da je ta obleka njene hčere. Bratuša bil je torej vsled teh raziskovanj povabljen 16. aprila 1901 k sodniji v Maribor kot priča, ter se zaradi tega oglašil pri žandarmeriji na Ptujski Gori vprašaje, če li naj gre ali ne v Maribor kot priča k sodniji. Ko se mu je tam reklo, da mora vsekakor iti, je rekel: „Hvala Bogu, da se mi pri tej stvari nič zgoditi ne more“. — To, Bratuševo obnašanje postalo je žandarmu sumljivo, in začel ga je natančneje zasledovati. Šel je 20. aprila k njemu, ga spraševal o oni obleki in ker se Bratuša pri izpovedbi zapletel, ga je na lastno odgovornost aretiral. Ko je namreč tudi hišo preskoval, našel je v kišti obleko, na katerej so se še poznali sledovi krvi.

čali, potem pa vržejo družbene bukvice na mizo in rečejo:

„Jaz nočem več vaš ud biti.“

Kakor zapuščajo podgane ladjo preden pogrezne, tako se tudi zdaj pri konsumnih društvih godi. V kratkem pri nekem konsumnem društvu pomagali in pomagavka izstopili in sami za se ustanovili trgovino. Zakaj?

Ker nočejo pri propasti (konkursu), ki je neizgibna, pričujoči biti.

Trgovci imajo itak med seboj kupčijsko tekmo, pogajanje in boj, tako da že izučeni trgovec naj izhaja.

Celo sposoben, res zmožen trgovec, ki se je 4 ali 5 let učil in potem še v 10 do 20 letih kot trgovski pomočnik izkušnost pridobil za svoj nevarni stan, komaj v sedanjih časih preživi. Tukaj dela samo glava. Če sta dva v družbi, že ne gre več tako.

Bratuša se je nato prestrašil ter priznal svoje zločinstvo. Pred sodnikom je izpovedal, da je šel 12. maja 1900 v hosto listje grabit, tam našel svojo hčer onemoglo od lakote na tleh, jo po koncu postavil, a ker ni mogla ga ubogati in za njim iti, jo je zgrabil z obema rokoma za vrat, jo nekaj minut tiščal, potem spustil, in hčer je bila mrtva. Potem jo zagrnil z listjem in zemljo, ter šel domov. Doma je svoji ženi povedal kaj je storil, katera pa je bila s tem tudi zadovoljna. Po posvetovanju vrnil se je zvečer v gozd, prinesel mrliča domov, ga položil za peč in do nagega slekel. Najprvo odrezal je deklici z nožem za kruh rezati glavo, iz katere je porezal lase, da ne bi v peči delali smrad, potem noge pri kolenih. A ker kosti ni mogel prerezati, je vzel sekuro in jih ž njo presekali. Vse kose metal je posamično v peč na ogenj. Potem prerezal je truplo čez hrbtišče navzdol. Želodec in čreva je spraznil, da bi mu ne povzročalo v peči smradu. Naredil je torej iz trupla pet kosov. Ko se je vse to v peči žgalo, domislil se je, da je bral knjigo „Avstralija in nje otoki“ kjer je popisano, da divjaki jejo človeško meso. Odrezal je potem kos plečeta svoje izstradane hčere, ter ga dal na lončenem krožniku v peč da se je speklo in groza — ko se mu je zdelo, da je že pečeno, ga je tudi jedel. Njegova žena je izpovedala, da tega ni videla, on pa pravi, da je ona tudi to mogla opaziti. Bratuša je izpovedal, da mu je njegova žena tudi pomagala pri razmesarjenju trupla, kar pa ona taji. Pred sodnikom v Ptujju ona ni hotela ničesar priznati, in še celo, ko je Bratuša ob njeni prisotnosti vse priznal, je rekla: „Pač ma noro pamet, pa je obstal, jaz pa že ne obstanem, če oni tu glavo proč odrežejo, saj nikdo ni videl“. — Vse okolščine pa govorijo, da je vse resnično, kakor je izpovedal Bratuša. — Ta žena, satan v človeški podobi, je od konca vse tajila, a pozneje je deloma svoje dejanje priznala. Vse to, za kar nimamo sposobnih besed, vršilo je od osme ure zvečer, do blizu tretje ure zjutraj. Po svem tem sta šla spat, in vstala, kakor bi se ne bilo nič zgodilo. Bratušekov 10 letni sinček je tudi pričal proti svo-

Pri konsumnem društvu jih je pa 10, 20 glav, vsaka ima druge misli in druge želje, a nobeden izkušnosti in zmožnosti.

Kako lahko se trgovec zakoplje, če pravega blaga ne naroči. Ne more ga prodati. Koliko ložje zabrede konsumno društvo, ki nima za takšno opravilo potrebnega znanja. Prej ali slej sledi gotovo polom in škoda.

Glejte, izkušen in razumen kmet mora pri poljedelstvu hlapcu vedno za petami biti, da se vse delo dobro in točno opravi. Pri konsumnem društvu pa kmet za veliko tisočakov dober stoji, a se mora na mlade ljudi zanašati, kateri so v tej stvari neizkušeni.

Večina konsumnih društev ima vodje in pomočnike, ki so že imeli sami zase trgovino in so zavolj nevednosti ali zapravljenosti prišli na boben.

jim starišem in marsikaj grozovitega izpovedal. Porotna razprava trajala je do desete ure zvečer. Franz Bratuša poslušal je celo obravnavo hladnokrvno. Porotniki spoznali so ga enoglasno krivim umora. Bratuša obsojen je v smrt na vislice, njegova žena pa na tri leta težke ječe.

Od Sv. Urbana pri Ptui. Že zopet ga koža srbi, tistega „fanta iz župnije (šča?) urbane“, kakor kaže dopis v „Slov. Gospodarju“ od 30. maja. Pred tremi meseci obljubil je ta „fant“ v „Gospodarju“, da bode že še pisal kaj o Urbančanih i. t. d. ali ker ga je vrli „Štajerc“ takoj za žilo potipal in ga pošteno okrcal ni se upal ta junak cele tri mesece iz svojega brloga. Ta junaška srajca pa se tudi sedaj ni upala pisati o urbanskih fantih, ker oni bi mu že krepko odgovorili, ampak spravil se je mimogrede na „Štajerčeve“ naročnike in na „Štajerca samega. Ta lažifant pravi, da tudi tukaj par kmetov bere „Štajerca“; ta pa je bosa, ker resnica je, da se tudi tukaj prebira „Štajerca“ najmanj desetkrat več kakor „Gospodarja“ ali njegovega „mladega“. Pritožuje se dalje, da se tukaj ljudje na „Štajerca“ naročujejo in to bolj zaradi njegove nizke cene kako neumne vsebine. Jaz pa pravim in za menoj vsi drugi, da mi se pa na „Gospodarja“ in njegovega „mladega“, bolj zaradi njegove neumne vsebine, kakor pa zaradi visoke cene nočemo naročiti. Res je sicer, da je „Gospodarjev“ ta „mladi“ za dva groša ceneji kakor „Štajerc“, ali zato pa je „Štajerc“ trikrat večji kakor ta „mladi“. — Pa trdo kožo ima „Gospodarjev“ dopisnik tudi, ker se ga tiste bombe prijele niso, ko mu jih je „Štajerc“ v svoji 6. številki v obliki zgodovinske morale in narodnosti okoli

In od takih ljudij naj udje konsumnih društev pričakujejo, da jim bodo pomagali?

Kdor zase dobro gospodariti ne zna, bo še veliko manj znal za vas gospodariti.

Neizvedenim, neizkušnim, mlečezobim fantom in tu in tam tudi dekletom izroči konzumno društvo svoje premoženje, to je premoženje vseh udov in udov naj ne bo strah, da pridejo v nesrečo?

Konsumna društva morajo iz druge in iz tretje roke nakupovali blago, vsaka roka pa hoče imeti svoj dobiček in se skuša le slabega blaga iznebiti. Da konsumnim društvom takšno blago večjidel ostane, to je gotovo. Zatem pridejo plačila in stiska za denar. In kaj je konec temu?

Krida, velika škoda in jok!

Veliki trgovci z mešanim blagom se preskrbijo z dobrim in trpežnim blagom iz prvih fabrik ali tovarn. Konsumnim društvom pa tovarne sploh ne prodajajo. To pa zatagadelj, ker vidijo, da kmet nima nobenega dobička od konsumnega društva temveč le voditelji, ki so večinoma tako lakomni na denar, da vsako besedo in vsako stopinjo drago računijo.

Tisti, ki kmeta v konsumna društva zapeljujejo in ga siloma v zgubo spravljajo, ga nočejo poznati, kadar pride v potrebo ali v nesrečo, še manj pa komu pomagajo.

(Konec prihodnjič.)

urbanjskega vodnjaka tako krepko v obraz lučal. Lažifant urbanjski pa s svojo moralo ni samo mi tičen, ampak tudi nerazsoden. On piše dalje: „kaj pošten kristjan in Slovenec si ga („Štajerca“) tuj bode naročeval. Navedem tukaj naj le eden dg. katerega sem ravno bral v šte. 10 „Štajerca“. im niste storili smrten greh, ker ste ga brali? Op. tak Tamkaj piše ta nemškutar o sijajnem pogrebu ki je te dni neki Stelli Miller poginol. Dala in pokopati v svileni srajci in v rakvi, ki je bil mahagonskega lesa ter obita z zlatom. Žalostno račnico je igral na klavirju slaven virtuoz. Pogre. bil sijajen, več kočij se je peljalo za psom, maso je samo duhovnik, ki je povabilo odklonil. Mi da vsak pri svoji pameti zna, da se „Štajerc“, t. očitoma norčuje iz namestnika božjega. Ali ni tove ko preveč za kristjana, da bi mogel takšne neumni brati.“ Tako, le počakaj malo, ljubi gospodski ker videl boš, kako si se sam čelestnil po ustih. Upam, da nisi tako neumen, da ne bi poznal be- „Slovenca“, ki izhaja v Ljubljani, če ga znabiti šil ne bereš, in ki je bratec „Slov. Gospodarja“. G se dela mogoče še bolj pobožnega kakor „Naš dpa ali „Slov. Gospodar, o katerem se pravi, da ga da gira celo Sušteršič-ev sv. duh, pišejo vanjo duhovniki. Glej, „Slovenec“ je pisal v ponedeljek 19 nija t. l. v svojem fanatizmu sledeče: „Ali bodek na Slovenskem s kurjim perjem maNo jezove in z Mojzesovo palico na Krap odpirali studence?“ „Slovenec“ se tu oba norca dela iz Mojzesove palice, toraj iz čudeža, bil po svetem pismu potrjen in vsled tega vzvišen sij vsak dvom. Težko si je misliti večjega norčevanja, k t da se čudodelna moč Mojzesove palice postavlo isto vrsto s kurjim perjem. To „Slovenčevo“ na Š neprostoovoljno priznanje, da ima kurje perje. Š moč kakor Mojzesova palica, si moramo za slo ko bodejo „Slovenec“, „Gospodar“, in „Naš dom“. „Štajercu“ zopet pisali, da se on iz božjih obr norčuje, zapomniti. No, ti pobožni fantek, kaj pok k vsemu temu? Ako tedaj kaj takega, kakor prej ga njeno, pišejo duhovniki v svoj list iz svojega nagiba, k zamoreš ti potem „Štajercu“, ki praviš, da je liberal očitati prezbožnost, četudi je on to notico kr drugih časnikov povzel. Ker te pa zavoljo one n o sijajnem pasjem pogrebu koža toliko srbi, se n preveč ne čohaj, ampak pojdi k gospodični Sok Miller v Ithako, pa boš zvedel, da tisti duhovnik je povabilo za psom Fidom odklonil, ni bil krščaj duhovnik, ampak duhovnik divjaških Culukab katerega so Angležem za „mušter“ poslali Buri e

Sv. Urban, tri mesece pred kozoprsko **Gospodarček** pripoveduje v svoji zadnji šte. da so trgovci, kateri kmeta, ko pride k njim kupit sicer prijazno pozdravijo s sladkimi besedami: „Sp kaj pa bo dobrega?“ Drugači pa nam za hrbtno kažejo in nas imenujejo „bindišer trotl.“ Mi s kaj takega nismo še nikoli slišali, ali, ako „Goli darček“ po domače „Naš Dom“ to pripoveduje, re že res biti. Mi bomo našim bralcem dokazali je